

han naturligvis godt. Det var et af disseherre hedske Visdomsord, som ved nærmere Betragtning kun var en kønt klingende Frase. Fordi et Menneske var pukkelrygget eller spedalsk, var derfor ogsaa hans Sjæl forkrøblet, hans Hjerter urent? Saa man ikke tværtimod ofte, at et smukt og blomstrende Legeme sørgeligt godt forligedes med et tomt og forfængeligt, ja med et raaddent Indre? I det hele vilde han gerne vide, hvordan en Læge, naar han ikke følte sig som Guds ydmyge Redskab, fik Mod til at bruge sin Kunst paa andre Mennesker. Han handlede jo saa rent i Blinde. De syge Folk f. Eks. dernede paa det Pariser-Hospital — hvor kunde Lægerne saa sikkert vide, at der var gjort en Velgerning mod dem ved den Helbredelse? Derom kunde alene Gud dømme, og til hans Raadslagning havde Videnskaben endnu ikke fundet Vej. Dersom de Herrer Læger kunde følge deres Patienters Livsløb lige til Enden, ja udover Døden til Dommen, vilde der maaske i flere Tilfælde være Grund til at fortryde det »Mirakel«, der var bleven gjort med dem.

Asmus Hagen begyndte at blive utaalmodig.

»Jeg foreslaar, Pastor Vestrup, at vi gaar over til et andet Emne. Dette her er jo mildest talt noget udtærsket.«

Men den Tid var forbi, da Mads Vestrup lod sig